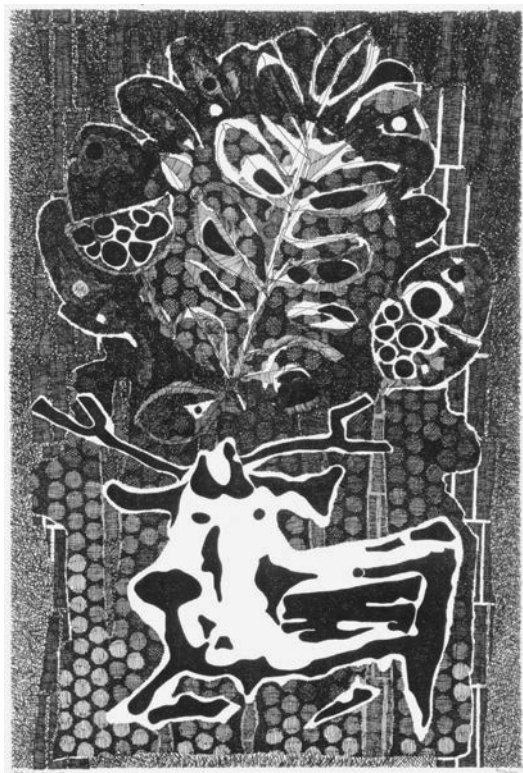

szélő már-már naiv elfogadásával együtt olyan feszültséget teremt, amelyre nem kínálnak a szövegek enyhülést. Ez a feszültség azonban egyszerre szól a történelmi környezetnek és az emberi viszonyoknak: a vezérnek rendezett, nagy műgonddal előkészített ünnepség éppoly természetes része a világnak, mint a ritkán látott szülők időnkénti felbukkanása, a lerészegedő nagypapa, aki miatt nem lehet elhagyni a szobát vagy a házi kedvencként szeretett nyuszt ebédre feltárló nagymama.

A Csendélet sárkánnyal napló, memoár, abszurd történetek gyűjteménye álruhában. Az álruha, a világot alulnézetből figyelő gyermeki naivitást középpontba helyező olvasat sem visz feltétlenül tévútra bennünket, de kevés ahhoz, hogy tudjunk mit kezdeni a szövegek folytonos reflektálásának felfejtésével. Lehet, hogy a Csendélet sárkánnyal a gyermekkori élmények feldolgozása, naiv-távolságtartó visszaidézése, de emellett a felnőtt kétségbeesett kísérlete arra, hogy megmentsen valamit régi önmagából. Időutazás végállomás nélkül. Vagy ahogy a *Túl sok levegő* fogalmaz: „De én nem akarom érteni, nem akarom tudni, hová visznek, sehová sem akarok megérkezni, csak sétálgassanak egész nap fel-alá ezeken a csendes, napfényes folyosókon, míg észrevétlenül fel nem oldódom a végtelenített gördülésben.”

FEHÉR SZARVAS